

# NÁRODNÍ PARK PEAK DISTRICT VELKÁ BRITÁNIE

Pamatujete-li si lednové vydání Vela roku 2013 a rubriku Velo trail guide, vzpomenete si jistě na nezvyklou „národnostní“ trojkombinaci – anglického průvodce Baze Smethusta, který nás z pozice čtenáře českého časopisu pozval na své oblíbené slovenské traily. Zanedlouho přilétlo další pozvání na jeho oblíbené stezky – tentokrát do jeho domoviny.

Byl to vlastně takový revanš, on jezdil u nás na Slovensku (ano, u nás, jsem opravdu vzdálený, ale o to prý v redakci oblíbenější externí spolupracovník Vela) a teď chtěl, abychom my přijeli za ním. Na Slovensku pracovně strávil dva roky, po kterých zvedl kotvy a odstěhoval se do Nottinghamu. Ne kvůli práci. Nešťastník totiž při jedné párty tak nějak spontánně změnil přítelkyni ze Slovenky na Angličanku a bylo rozhodnuto vlastně trochu za něj. Hozenou rukavici jsme samozřejmě neodmítli, zabookovali jsme letenky do Birminghamu a vyrazili. Ubytování vyřešily spacáky, přespíme

v kempu, a letenky do Spojeného království nejsou nijak drahé, když nechcete letět zítra. Tahle výprava vás rozhodně nezruinuje.

## Výjimečně nespíme na parkovišti

Nikoho z výpravy nepřekvapilo, že nás přivítalo vysloveně hnusné počasí. Hustý déšť a mlha, tak typicky ostrovní klima. Baz jako organizátor výletu pobíhá s iphonem se spuštěnou aplikací o počasí.

Zapřisahává se, že po obědě budeme jezdit v pěkném počasí a že katastrofa za okny je jen krátký výplach. Měl pravdu.

Z Birminghamu je to do oblasti Peak District asi hodina autem. Parkujeme ve vesničce Hope a doufáme, že přes internet zamluvené místo v kempu bude opravdu naše. Pět liber za noc je více než dobrá cena pro skrbíky našeho typu. Šetřit na výletech bychom naučili i lakomé skoty, ale sprcha, WC a hadice na mytí biku jsou jasné argumenty, proč nespát na parkovišti jako obvykle.

Při stavění stanu jsme ohromeni Bazovým rychlorozkládacím

modelem, který stačí vytáhnout z obalu a sám se postaví, stačí zajistit kolíky. Úžas končí následujícím zjištěním: jak rychle se stan postaví, tak rychle se i složí, když foukne silnější vítr. Držíme palce, čeká nás pět nocí, dle předpovědi větrných.

## 1. HOPE CROSS, WHINSTONE LEE TOR

Řeči se mluví a chleba se jí, tak bych shrnul společnou dohodu, že na rozjezd si dáme nějaký příjemný, rozuměj ne rovnou extra



těžký, okruh. Baz na nás přesto bez okolků vytáhl pořádnou porci stoupání a kilometrů.

Hned jak vyjíždíme z Hope, drápeme se po strmé cestě k Hope cross, z nezáživné asfaltky se rázem stává rozbitá kamenitá cesta s neodmyslitelnými ovčími exkrementy, kterými je posetý celý Peak District. Nevím, jestli tu krmí ovce chemoprénem nebo jiným lepí-dlem, ale bobky se lepí na pláště jako bodláky na svět.

Vrcholky kolem se přibližují, nejsou zarostlé a místo lesů to vypadá na pastviny oddělené dřevěnými brankami. Ty je třeba otevřít a zase

zavřít, což dost otravuje. To samé je také ve Walesu, kde nám to minulý rok doslova lezlo na nervy. Nahoře vcelku pofukuje, ale po dešti toho moc nezůstalo. U nás zaprší a za pár dní hory vyschnou, tady je to „v suchu“ za pár hodin.

Konečně se sklon svahu otočí a my se pozvolna spouštíme sjezdem k jezeru Ladybower. Nic extra, jen hromada balvanů a po pravé straně vyježděný singltrek s neodmyslitelnou bránou na konci. Znovu tedy začínáme výstup do kopce, vyšperkovaný nosičskou vložkou. Dlouhou. Za odměnu je nám přislíbený nejkrásnější vý-

hled v Peak Districtu. Počasí přeje, výhledy se otevírají, a tak tlačíme vesele.

Na hřebeni vede trail těsně podél hrany srázu Black Toru. Baz vysvětluje, že údolí pod ním tvořoval ledovec. Po hraně budeme pokračovat i nadále, jen opačným směrem po úzké stezce vyskládané z plochých balvanů – rychlá parádička v pěkném panoramatu, za nímž znovu následuje stoupání, dnes nejprudší. Se zatatými zuby dupeme nemorální sklon, až trhám řetěz. Mám nějaké náhradní články, kterými nahrazuji ty zničené, a ještě netuším, že do konce výletu mi řetěz bude střílet.

Řetězy a duše tu vůbec nemají na růžích ustláno. Drobný písek a louže vydřou i čerstvě namazané články doslova za chvíli. Kámoš mi kdysi doporučil používat vosk na řetěz, že pak nemusí mazat i několik týdnů. Tady je to pouhá iluze. Duše zas pravidelně dostávají na frak od ostrých balvanů. Slovo superlight tu má synonymum ve slově problém či defekt.

Před posledním sjezdem si zatraverzujeme ve svahu obsypaným fialovou květenou zvanou „heather“. Samotný sjezd je trochu nudný, a tak s Paedrem hledáme nejtěžší stopu pro větší zábavu. Ve finále se opakuje stejný scénář, kdy padáme rovnou cestou plnou balvanů. Jediné pozitivum je, že končí u hospody. Poprvé koštujeme místní pivo „Ale“ bez bublinek za „směšné“ tři libry za pintu. Tady být alkohikem znamená mít na účtu aspoň milion.

V kempu večer před spaním oznamuji mojí špatnou angličtinou akt čištění zubů, ale věta „I’m going to wash my teeths“ s mým dialektem znělo jako „Jdu si umýt kozy“. Baz se jen nechápavě podíval, že co jako s tím má on společného.

## 2. MAM TOR, PEVERIL CASTLE

Ráno je oproti včerejšku zamračené a také my jsme trochu nešťastní, protože včera to bylo směrem dolů nedostačující. Bazovi zkoušíme vysvětlit, že hledáme singly, switchbacky, radost z jízdy – prostě že pouhé rozbité cesty nás nebaví. Podle všeho došlo na změnu plánu.

Jedeme na opačnou stranu směrem na Mam tor, kopec, který je vidět také z vesnice. Baz znovu přednáší o sesuvu půdy, který asfaltku k parkovišti pod vrcholem potrhál jako mokré noviny. Těsně pod vrcholem to stočíme dolů pěkným, ale krátkým sjezdem, abychom pak stoupali a tlačili do sedla Hollins cross. Už kroutíme očima, že to bude ta samá nuda jako včera.

Samotný výšlap k vrcholu je zakázaný, ale Baz říká: „Today is quiet.“ To znamená, že s přivřenýma očima bychom i mohli. Turisté nenadávají, naopak zdraví a usmívají se. To už vcelku prší a fouká pořádný protivítr. Aby toho nebylo málo, vyfoukl se mi tlumič asi do poloviny. Technické problémy vždy potěší, když jste mimo domov...

Počasíčko pod psa velí rychlý sestup. Konečně následuje pasáž hodná našich zdvihů – snad 200 metrů prudkých kamenných schodů (a co je nezvyklé na místní poměry, dokonce také zatáčeji). Za neodmyslitelnou brankou padáme singlem plným terénních vln a pohupů. Vletíme na hlavní cestu, trochu zmateně se rozhlížíme, ze které strany jezdit auta a na kterou se máme zařadit my.

Jsme relativně vysoko a po krátké XC vložce nás čeká sjezd pod zříceninu Peveril castle. Definitivně spouštím sedlovku, jde do tuhého! Začátek je rychlý, výběr stopy nehraje roli, zvrtně se to až za skalní úžlabinou, kde stojí bezradný bikerský pár. Pohled na mokré balvany trochu stáhne hrdlo, ale zas to není tak prudké a v normální rychlosti se zadkem na zadním kole to jde dobře. Zastavuji na fotku, Baz má „naloženo“ v kalhotách, sahá na brzdy a Paedr ho bez mrknutí oka objíždí. Tohle se nám líbí. Se štěstím v srdci zacvakávám tretry do pedálů a následuji Paedra – je to paráda. V podobném duchu to vede až k brance, kam také jinam, kde nevěřicně kontroluji rysku na přední vidlici. Je využitý celý 170mm zdvih.

Pořádná kamenitá nakládačka nás vyplivne přímo v Castletonu, kde pořádně vyhladovělí vymeteme místní pekárnu. Zákusky ve vý-



kladu nás magnetizují natolik, že se nedíváme na cenovky. Do očí bije pořádný macek s názvem Pork pie. Okamžitě objednávám za nekřesťanských šest liber dva a k tomu další pečenou lahůdku s krkovičkou. Baz mě upozorňuje, že to nikdy nesním. Prodavačka se potichu usmívá, mávnu rukou – s Paedrem žereme takovéto dobroty na počkání. Ukrutný hlad je bombardovaný vydatnými kusy mletého masa pokrytého minimální vrstvou těstíčka. V půlce ale začínám pochybovat, že to dojím, po snědení třech čtvrtin padám přejedený do spacáku a zalamuji to. Peadr to s vypoulenými očima dotlačí, ale vepřového koláče, co zůstal, se





ani nedotkne. Baz škodolibě připomíná svoje varování z pekárny, ale nám je to úplně jedno.

### 3. BEAST, STANAGE EDGE

Včera to stálo za to, konečně jsme nabuzeni do následujících jízd. Baz naservíroval trail s názvem „The Beast“. To zní dobře. Z Hope je to stejné stoupání jako první den, ale nebudeme pokračovat slalo-



mem mezi bobky na Hope cross, stáčíme to doprava. Sjedeme jak jinak než k brance, za níž čeká „bestie“.

Tento trail asi nebude nikdy suchý, jelikož je na místní poměry ne- zvykle v lese a jedná se o prudkou cestu kamenným korytem. Pořádný hukot, řídítka držím jak horník sbíječku, dvě zákruty a je hotovo. Asi to nechápeme, ale znovu žádná zábava, jen udržet se v sedle mezi schody a balvany. Baz oponuje připomínkám tím nejlepším způsobem – trumfem z rukávu jménem Stanage Edge. Po hodině a půl jízdy už nelituji jedinou korunu vrazenou do výletu po království.

Skalni hradba nad Bamfordem je jednoduše šlehačka na dortu zvaném Peak District. Nahoru je to klasické stoupání po volných šutrech. Na horizontu se cesta nevidaným způsobem mění v singly. Baz znova použije čarovnou formuli „Today is quiet“. Představte si pohledy turistů zdola, když jim nad hlavami jezdíte na biku v místech, která oni stěží sejdou! Jsou tu stovky různých možností, jak se dostat k vrcholu, mezi, přes a nad oblé balvany podobné těm největším rychlebským.

Postupujeme metodou pokus-omyl. Metry ubíhají pomalu, ale zábava jede na plné pecky. Paedrovi vyšla karta a vyjíždí úseky, o kterých běžní lidé mluví jako o nesjízdných. Perfektní adheze podporuje naše snažení na troufale zvolených liniích, námaha je brutální. Hecujeme se navzájem, opakujeme pokusy, každý vybírá, co uzná za vhodné. Turisté zdraví, sledují, a když je potřeba, uhýbají. I my se snažíme být ohleduplní. Deset z deseti bodů, radost koncentrovaná na dvou kilometrech.

Z vrcholu jedeme zpět a znovu jsou před námi nekonečné možnosti výběru stopy. Záleží jen na šikovnosti, odvaze a množství sil. Cestou tam a zpět jsme se unavili víc než za všechny jízdy dohromady. Biky utrhly nové šrámy, mezi nimiž nechyběla ani ulomená brzdová páčka, utržené zuby na převodníku, potřhané sedlo a podobně, ale nejlepší kus jízdy přece jen přichází. Konečně sjezd, který má flow. Letí pod skalnatý převis po stezce vyskládané z balvanů. Až po asfaltku nádhra, základ je udržet se uprostřed, jinak jste spláchnuti ze stopy a snadno se stane, že přeletíte řídítka jako Baz.

Na cestě zpátky rezolutně odmítám další terén, už to stačilo. Večer si jdeme sednout do hospody, je pátek...

### 4. HANBA NA JACOB'S LADDER (Jakubův žebřík)

Může to být asi šest let zpátky, když jsem v anglickém časopisu MBR našel článek „Jak daleko se dostaneme na Jacob's Ladder?“ Na fotkách to nevypadalo nijak brutálně a já si myslel, že bych se alespoň do poloviny vydrápal. Abych byl konkrétnější, Jakubův žebřík je název krátkého, ale mimořádně prudkého stoupání pod kopcem Noe Stool. Délka 1100 metrů s převýšením 170 metrů je spíše na zasmání, ale realita zaručeně smaže úsměv z tváře. Podle našich informací, které už nemusí být aktuální, to dal jen anglický závodník Nick Craig.

Nyní stojíme na začátku a mně je jasné, že po třech dnech jízdy to nedám, ani kdybych měl nohy jako Hermida. Ale co, už jsme se sem dotřepali, tak to vyzkoušíme. Svůj pokus bych nazval trapasem, když jsem v sedle nevydržel ani pět metrů... Po pár pokusech to vzdávám a s radostí tlačím. Baz je na tom podobně, jen Paedr při několika přestávkách vydržel aspoň to základní. Hlavním viníkem super náročnosti jsou volné kameny rozházené ve stopě. Trefit v prudkém stoupání jednoduší stopu dá zabrat i vysloveným drtičům. Baz si dává předsevzetí, že Jacob's ladder někdy určité vyšlape, a já se mu řehťám do očí – tito angličtí chlápci nemají sebereflexi. Asi v polovině se náročnost zvolňuje, tady se už tak nějak dá vydržet, a dokonce je to i zábavné. Dřevěná branka odděluje asi polovinu stoupání a až na pár výjimek je to se zatátými zuby pohoda.

Dnes máme v plánu vyjet na Noe Stool (633 m n. m.), ale který kopec to je, přesně netušíme, a tak stoupáme až na ten se skalnatou špičkou. Výhledy jsou tu parádní, stezka to samé. Dolů vyrážíme s tím, že Jacob's ladder objedeme prudší cestou vlevo. Trail je rychlý, nechybí



flow a těžké úseky. Prudké pasáže drží i navzdory mokřinám, to, kudy jsme se trmáceli dlouhé desítky minut nahoru, je během chvíle nenávratně za námi.

Baz následně upozorňuje na prudký sklon. Jacob's ladder je prudký, ale jeho objížďka dvojnásobně. Zadek se dál už dát nedá, brzdy zmáčknuté nadoraz. Babky turistky koukají jak na zjevení, je to paráda. Je to celé sjízdné, ale za mokra to může být zrádné. Aby toho nebylo málo, po nepřijemném asfaltovém stoupání pod Mam Tor si zopakujeme kamenitou fajnovku pod Peveril castle.

### 5. DAY OFF

Nohy a těla jsou po čtyřech jízdách doslova našrot, den odpočinku je nutný.

### 6. CUT GATE

Závěrečná prácička celého výletu nás čeká nedaleko městečka s trapným názvem Peniston. Cut gate je situovaný na opačném konci národního parku Peak District, konkrétně na severovýchodě. Baz mluví o krásném trailu v liduprázdném prostředí, k němuž je to zhruba hodinka jízdy autem po odlehlých cestách. Asi je to neobvyklé, ale zase máme dobré počasí. Vyrážíme od jezera Langsett k Margery hill (546 m n. m.).

Na rozcvičku po dni volna je první stoupák prověrka, k tomu protivítr, jak se na horskou planinu sluší a patří. Trail je zaříznutý v úbočí Mickleden edge v nádherném prostředí vybarveném poli fialových květů. Kličkyujeme mezi kameny po singlu nahoru, potkáme minimum lidí. Nuda nehrozí, technické části střídají pohodovější úseky. Možností k jždě tu je více, Baz naordinoval asi čtyřkilometrový singl do sedla a potom na opačnou stranu k Slippery stones.

Nahoře je výhled do krajiny bez jediné stavby, široko daleko ani noha, rychlá stezka až na závěr vystrčí zuby, když se zlomí do pořádně strmého trailu okořeněného kamennými schody končícími až dole u horského potůčku. Tohle jsou přesně jízdy, které jsme hledali.



**LONGUS®**

NOVÁ KOLEKCE  
3 TRENDOVÉ BARVY

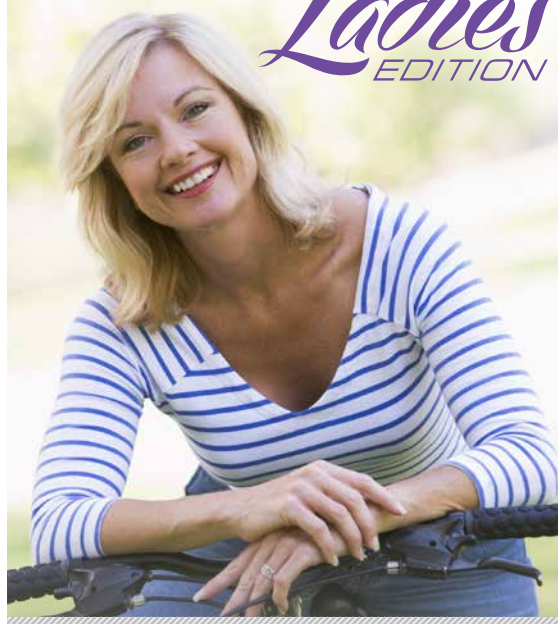
PANIER  
Brašna na noši



BT-3  
počítač



Ladies  
EDITION



**LONGUS® DISTRIBUCE:**

OFICIÁLNÍ DISTRIBUTOR  
**PAŽAK s.r.o.**, Černokostelecká 1168/90, 100 00 Praha 10  
Tel: +420 274 774 577, E-mail: pazak@atlas.cz, www.pazak.eu

REGIONÁLNÍ DISTRIBUTOR  
**LISSPORT s.r.o.**, Nový Svět 350, 512 46 Harrachov  
Tel: +420 602 648 221, E-mail: info@lissport.cz, www.lissport.cz

Dovozce do EU: PAUL LANGE OSLANY s.r.o., www.longus.eu

## PEAK DISTRICT

Peak District, nejstarší národní park Anglie, je chráněné území o rozloze 1404 km<sup>2</sup>. Nachází se uprostřed jižní části Velké Británie. Hlavním centrem je Castleton, do nějž vedou silnice z nedalekých velkých měst Manchesteru a Sheffieldu. Oblast je celoročně otevřená, k dispozici je řada cest a stezek. Průměrná teplota tu v létě dosahuje 17 °C a v zimě 3 °C, vyšší průměrná vlhkost nepřekvapí. Nejvyšší hora Kinder Scout měří 637 metrů. (Zdroj: Wikipedie)



Baz říká, že moc bikerů sem nejezdí, že se otáčejí na Margery hille zpět. Vynechat tuto část by byla chyba z kategorie zásadních.

Dáváme pauzičku a vyvalujeme se v trávě, požírajíc müsli tyčinky. Jízda k autu je přesně to samé, co jsme jeli sem, jen s tím rozdílem, že nám bude foukat do zad. Podpora větru se hodí nejen do stoupání k sedlu, ale hlavně v dlouhém, převážně klesajícím trailu Cut gate, kde to letí jedna radost. Ruce dostávají zabrat, ale zapomenu na to, když v přímém přenosu vidím dva Bazovy výlety mimo, z toho jeden přelet přes řídítka.

V mapě je tato oblast označená jako North America a Cut Gate je rytmem opravdu velmi podobný trailům v coloradské Fruitě, kde jsme si také byli zajezdit. Je to trochu jiný šálek kávy než předcháze-

jící dny, protože v podstatě je celý trail namotaný na singlu a vyhnete se nudným štěrkovým stoupáním a přesunům.

### I sebelepší tečka označuje konec

Byla to skvělá tečka za našim pobytem. Užili jsme plno výživného ježdění a zdegustovali snad všechny místní piva v dosahu. Kdyby nebylo Baze, těžko bychom našli to nejlepší, co místní terény nabízejí, a chtít nechtít bychom museli jezdit místo endura těžší XC. Přestože jsou alpské lokality blíž a některé jsou lepší, Peak District s klidným svědomím doporučuji vyzkoušet. Výprava neprijde o mnoho draž, když se trochu uskromníte a nesníte a nevypijete toho tolik jako my. Ale když už je jednou výlet...

**Text a foto: Pavel Chrenčík**

